

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 437

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 16 iunie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
471.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 122/2006 privind azilul în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.251/2006	252.	— Ordin al ministrului educației naționale și al ministrului delegat pentru învățământ superior, cercetare științifică și dezvoltare tehnologică privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Colegiului Consultativ pentru Cercetare-Dezvoltare și Inovare și componența nominală a acestuia .....
474.	— Hotărâre privind modificarea descrierii tehnice, respectiv a valorii unei părți de imobil aparținând domeniului public al statului și aflată în administrarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, prevăzută în anexa nr. 40 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului		4–7
		ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
		Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	8–12
		Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	12–16

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 122/2006 privind azilul în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.251/2006**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 122/2006 privind azilul în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.251/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 805 din 25 septembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La articolul 9, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

2. **După articolul 11 se introduce un nou articol, articolul 111, cu următorul cuprins:**

„Agenții de protecție

Art. 111. — (1) În analiza situației solicitantului, autoritatea competentă va lua în considerare existența posibilității asigurării, în țara de origine, a protecției împotriva persecuției sau a riscului serios. În țara de origine, protecția împotriva persecuției sau a riscului serios poate fi asigurată, cu condiția să fie dispusă și în măsură să ofere protecție în sensul alin. (2), de către:

a) stat; ori

b) partide sau organizații, inclusiv organizațiile internaționale, care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia.

(2) Protecția împotriva persecuției sau a riscului serios trebuie să fie efectivă și să nu aibă caracter temporar. Există o astfel de protecție atunci când agenții de protecție menționați la alin. (1) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuția sau riscul serios, dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea și sancționarea actelor care constituie persecuție sau risc serios și solicitantul are acces la o astfel de protecție.

(3) În activitatea de determinare a faptului dacă o organizație internațională controlează un stat sau o parte importantă din teritoriul acestuia și dacă aceasta oferă protecția prevăzută la alin. (2), se ține cont de orientările care pot fi desprinse din acte ale Uniunii Europene în materie.”

3. **Mențiunea privind transpunerea normelor Uniunii Europene se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Prezentele norme metodologice transpun:

— art. 3 alin. (3), art. 13 alin. (3), art. 25 alin. (1) și (2) și art. 27 din Directiva 2001/55/CE a Consiliului din 20 iulie 2001 privind standardele minime pentru acordarea protecției temporare, în cazul unui aflus masiv de persoane strămutate, și măsurile de promovare a unui echilibru între eforturile statelor membre pentru primirea acestor persoane și suportarea consecințelor acestei primiri, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, seria L, nr. 212 din 7 august 2001;

— art. 5 alin. (2), art. 8, art. 14 alin. (3), (4) și (5) și art. 17 alin. (2) din Directiva 2003/9/CE a Consiliului din 27 ianuarie 2003 de stabilire a standardelor minime pentru primirea solicitanților de azil în statele membre, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 31 din 6 februarie 2003;

— art. 2 lit. m), art. 4 alin. (1), (3) și (4), art. 5 alin. (1) și (2), art. 6, 7, 9, art. 11 alin. (2), art. 16 alin. (2), art. 20 alin. (4), art. 24, art. 25 alin. (2), art. 36 și 37 din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 337 din 20 decembrie 2011.

Prezentele norme metodologice creează cadrul necesar aplicării directe, la data aderării României la Uniunea Europeană, a

„(2) Între motivele de persecuție, cum sunt rasa, religia, naționalitatea, apartenența la un anumit grup social sau opinie politică, astfel cum acestea sunt prevăzute la art. 10, și actele de persecuție prevăzute la alin. (1) sau absența protecției împotriva unor astfel de acte trebuie să existe o legătură. Actele și faptele prevăzute la alin. (1) pot fi considerate că reprezintă persecuție indiferent dacă motivele de persecuție sunt reale sau au fost atribuite persoanei în cauză de agentul care exercită persecuția.”

Regulamentului (CE) nr. 1.030/2002 al Consiliului din 13 iunie 2002 de instituire a unui model uniform de permis de ședere pentru resortisanții țărilor terțe, publicat în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 157 din 15 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, și a Regulamentului (CE) nr. 2.252/2004 al Consiliului din 13 decembrie 2004 privind standardele pentru elementele de securitate și elementele biometrice integrate în pașapoarte și în documente de călătorie emise de statele membre, publicat în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 383 din 29 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 1.251/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 805 din 25 septembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta hotărâre, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

★

Prezenta hotărâre transpune art. 7 și art. 9 alin. (3) din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 337 din 20 decembrie 2011.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA
Contrasemnează:

Viceprim-ministru,
ministru afacerilor interne,
Gabriel Oprea

p. Ministrul afacerilor externe,
George Ciamba,
secretar de stat

București, 4 iunie 2014.
Nr. 471.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind modificarea descrierii tehnice, respectiv a valorii unei părți de imobil
aparținând domeniului public al statului și aflat în administrarea Autorității Naționale
de Reglementare în Domeniul Energiei, prevăzută în anexa nr. 40 la Hotărârea Guvernului
nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 2 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă modificarea descrierii tehnice și actualizarea valorii de inventar a părții din imobilul situat în municipiul București, sectorul 2, str. Constantin Nacu nr. 3, înscris sub nr. MFP 145400, aflat în domeniul public al statului și în administrarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, conform anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența contabilă și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 40 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Președintele Autorității Naționale de Reglementare
în Domeniul Energiei,
Niculae Havrileş
Ministrul finanțelor publice,
Ioana-Maria Petrescu
Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

București, 4 iunie 2014.
Nr. 474.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

**ale părții de imobil situat în București, str. Constantin Nacu nr. 3, sectorul 2, aflat în domeniul public al statului
și în administrarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, pentru care se modifică
descrierea tehnică, respectiv valoarea ca urmare a reevaluării acesteia**

Nr. MFP	Denumirea imobilului/Descriere tehnică (pe scurt)	Codul de clasificare	Persoana juridică ce administrează imobilul/CUI	Adresa imobilului	Valoarea contabilă actualizată	Situația juridică/bază legală
145400	Sediu — clădire administrativă Suprafață utilă de birouri = 548,65 mp, din care: parter = 179,22 mp, etaj 1 = 181,43 mp, etaj 2 = 188 mp Suprafață utilă, inclusiv spațiile anexe = 646,93 mp Suprafață totală utilă, (inclusiv casa scării) = 709,78 mp	8.29.08	Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei/ 11514848	Municipiul București, sectorul 2, str. Constantin Nacu nr. 3	2.287.974 lei	Hotărârea Guvernului nr. 627/2000, cu modificările și completările ulterioare

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Colegiului Consultativ pentru Cercetare-Dezvoltare și Inovare și componența nominală a acestuia

În conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 475/2007 privind aprobarea Planului național de cercetare-dezvoltare și inovare II, pentru perioada 2007—30 iunie 2014, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.265/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice privind contractarea, finanțarea, monitorizarea și evaluarea programelor, proiectelor de cercetare-dezvoltare și inovare și a acțiunilor cuprinse în Planul național de cercetare-dezvoltare și inovare, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 44 din Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 217 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordonanței Guvernului nr. 62/1999 privind înființarea Unității Executive pentru Finanțarea Învățământului Superior și a Cercetării Științifice Universitare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 150/2000, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 185/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale și ministrul delegat pentru învățământ superior, cercetare științifică și dezvoltare tehnologică emit prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Colegiului Consultativ pentru Cercetare-Dezvoltare și Inovare, prevăzut în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se aprobă componența nominală a Colegiului Consultativ pentru Cercetare-Dezvoltare și Inovare, prevăzută în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Educației Naționale, Unitatea Executivă pentru Finanțarea Învățământului Superior, a Cercetării, Dezvoltării și Inovării, în calitate de coordonator al programelor din Planul național de cercetare-dezvoltare și inovare, și Colegiul Consultativ pentru Cercetare-Dezvoltare și Inovare, constituit conform prezentului ordin, vor duce la îndeplinire prevederile acestuia.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă:

a) Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.514/2011 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Colegiului Consultativ pentru

Cercetare-Dezvoltare și Inovare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 709 din 7 octombrie 2011;

b) Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.527/2011 privind aprobarea componenței nominale a Colegiului Consultativ pentru Cercetare-Dezvoltare și Inovare și a conducerii grupurilor de lucru permanente ale acestuia, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 710 din 7 octombrie 2011, cu modificările ulterioare;

c) Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 4.087/2011 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Dezvoltare și Inovare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 306 din 4 mai 2011;

d) Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 4.088/2011 privind aprobarea componenței nominale a Consiliului Național pentru Dezvoltare și Inovare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 306 din 4 mai 2011, precum și orice alte dispoziții contrare prevederilor prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Remus Pricopie

Ministrul delegat pentru învățământ superior,
cercetare științifică și dezvoltare tehnologică,
Mihnea Cosmin Costoiu

București, 2 iunie 2014.
Nr. 252.

ANEXA Nr. 1

REGULAMENT

de organizare și funcționare a Colegiului Consultativ pentru Cercetare-Dezvoltare și Inovare

CAPITOLUL I

Misiunea, rolul și atribuțiile

Art. 1. — Colegiul Consultativ pentru Cercetare-Dezvoltare și Inovare, denumit în continuare *CCCDI*, este un organism consultativ, fără personalitate juridică, ce își desfășoară activitatea în conformitate cu:

— Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 1.265/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice privind contractarea, finanțarea, monitorizarea și evaluarea programelor, proiectelor de cercetare-dezvoltare și inovare și a acțiunilor cuprinse în Planul

național de cercetare-dezvoltare și inovare, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 475/2007 privind aprobarea Planului național de cercetare-dezvoltare și inovare II, pentru perioada 2007—30 iunie 2014, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 185/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — CCCDI are misiunea de a asista Ministerul Educației Naționale, denumit în continuare *MEN*, prin:

1. asigurarea suportului științific specializat în elaborarea politicilor și a programelor în domeniul cercetării-dezvoltării și inovării;

2. elaborarea de rapoarte de analiză asupra oportunității și necesității participării României la cadre și inițiative paneuropene (de exemplu: inițiative tehnologice comune, inițiative de programare comună, comunitățile de cunoaștere și inovare, ERA-Net, ERA Net Plus, ERIC, alte inițiative în baza art. 185 și 187 al Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene etc.);

3. evaluarea cererilor de autorizare ale unităților de cercetare-dezvoltare în vederea aplicării Directivei 2005/71/CE a Consiliului din 12 octombrie 2005 privind o procedură specială de admisie a resortisanților țărilor terțe în scopul desfășurării unei activități de cercetare științifică (Directiva „Viza științifică”) și aprobarea, respectiv refuzarea autorizării acestora, conform prevederilor legale în vigoare privind autorizarea unităților de cercetare-dezvoltare în sensul Directivei 2005/71/CE;

4. elaborarea criteriilor și indicatorilor specifici de evaluare a activităților de cercetare-dezvoltare și inovare;

5. elaborarea, în colaborare cu Consiliul Național al Cercetării Științifice, a metodologiilor de evaluare a instituțiilor de cercetare-dezvoltare și inovare, cu focalizare pe evaluarea instituțională;

6. elaborarea criteriilor de selecție a experților evaluatori și validarea registrului evaluatorilor din țară și din străinătate pentru aplicarea metodologiilor prevăzute la pct. 5;

7. elaborarea de rapoarte de analiză, din proprie inițiativă sau la solicitarea MEN, pe probleme specifice sistemului de cercetare-dezvoltare și inovare, cum ar fi:

- analiza stadiului și tendințelor pe plan mondial;
- analiza eficienței și adecvării instrumentelor de finanțare utilizate în planul național;
- identificarea vulnerabilităților sistemului CDI;
- evidențierea zonelor cu potențial de dezvoltare și de impact socioeconomic din sistemul CDI.

Art. 3. — (1) CCCDI coordonează științific derularea următoarelor programe și acțiuni:

- (i) programe din Planul național de cercetare-dezvoltare și inovare II:
  - a) parteneriate în domeniile prioritare;
  - b) inovare;
  - c) susținerea performanței instituționale;
- (ii) programe-nucleu;
- (iii) acțiuni de promovare a cooperării științifice și tehnice internaționale;
- (iv) acțiuni de susținere pentru:
  - a) organizarea și participarea la manifestări științifice interne și internaționale;
  - b) publicarea literaturii tehnico-științifice.

(2) Pentru coordonarea științifică a acestor programe, CCCDI are următoarele atribuții:

- a) propune instrumente de finanțare necesare atingerii scopului și obiectivelor programelor prevăzute la alin. (1), definește obiectivele specifice fiecărui instrument de finanțare, precum și indicatorii de performanță asociați;

- b) analizează pachetele de informații elaborate de coordonatorul de program și elaborează un raport de analiză și validare;

- c) elaborează proceduri de evaluare a propunerilor de proiecte, de selecție a corpului de evaluatori pentru competițiile organizate de coordonatorul programelor prevăzute la alin. (1) și de selectare a proiectelor propuse spre finanțare. Asistă coordonatorul de program în procesul de negociere a contractelor pentru proiectele selectate la finanțare;

- d) elaborează proceduri și coordonează monitorizarea științifică a proiectelor finanțate în cadrul programelor prevăzute la alin. (1), pentru evaluarea îndeplinirii indicatorilor de performanță contractați. Rezultatele proceselor de monitorizare sunt incluse în rapoarte anuale publicate pe site-ul CCCDI.

Art. 4. — La solicitarea MEN, CCCDI participă la procesul de evaluare a unităților și instituțiilor din sistemul național de cercetare-dezvoltare, prin:

- a) selecția experților evaluatori din țară și străinătate;
- b) nominalizarea unor grupuri de lucru pe domenii științifice însărcinate cu coordonarea științifică a procesului de evaluare;
- c) propune spre aprobarea MEN componenta nominală a echipelor de evaluatori, la sugestia grupurilor de lucru;
- d) analizează și validează procesul de evaluare și raportul de evaluare întocmit de echipa de evaluatori și îl înaintează MEN;

- e) înaintează MEN propuneri de decizii pentru acordarea certificării și/sau recertificării, respectiv neacordarea certificării sau retragerea certificării.

Art. 5. — Întocmește anual un raport privind activitatea proprie, care este public și se afișează pe site-ul CCCDI.

Art. 6. — CCCDI poate coopera cu alte organisme, naționale sau internaționale, din domeniul administrării programelor de cercetare ori al evaluării cercetării, potrivit mandatului acordat de MEN.

Art. 7. — Pe baza mandatului acordat de MEN, CCCDI poate desfășura și alte activități sau acțiuni în domeniul cercetării științifice, al dezvoltării tehnologice, inovării și al transferului tehnologic, în conformitate cu legislația în vigoare.

CAPITOLUL II

Organizarea și funcționarea

Art. 8. — (1) CCCDI este format din 39 de membri, numiți prin ordin al ministrului delegat pentru învățământ superior, cercetare științifică și dezvoltare tehnologică.

(2) CCCDI este condus de un președinte și 2 vicepreședinți.

(3) Președintele CCCDI și vicepreședintele CCCDI sunt aleși de membrii CCCDI în prima ședință după numirea CCCDI, prin vot secret, cu majoritate simplă.

Art. 9. — Pot fi membri ai CCCDI cadre didactice universitare sau cercetători, precum și reprezentanți ai operatorilor economici care au ca obiect de activitate și cercetarea-dezvoltarea.

Art. 10. — Mandatul membrilor CCCDI este de 4 ani și poate fi reînnoit.

Art. 11. — (1) În termen de 60 de zile de la numirea prin ordin al ministrului delegat pentru învățământ superior, cercetare științifică și dezvoltare tehnologică, CCCDI elaborează un regulament de organizare intern (denumit în continuare *ROI*), pe care îl înaintează spre aprobare ministrului delegat pentru învățământ superior, cercetare științifică și dezvoltare tehnologică.

(2) După aprobarea de către ministrul delegat pentru învățământ superior, cercetare științifică și dezvoltare tehnologică, ROI-ul se publică pe site-ul CCCDI. Acesta conține cel puțin următoarele prevederi:

- a) atribuțiile președintelui și vicepreședinților CCCDI;
- b) procedura de convocare a ședințelor CCCDI și cvorumul de ședință;
- c) procedura de adoptare a deciziilor CCCDI;

d) condițiile pentru revocarea unui membru al CCCDI și procedura de înaintare a propunerii de revocare a membrului CCCDI către ministrul delegat pentru învățământ superior, cercetare științifică și dezvoltare tehnologică;

e) denumirea, atribuțiile și modalitatea de constituire a grupurilor de lucru în cadrul CCCDI;

f) modalitatea de constituire, funcționare și coordonare a comisiilor permanente de experți, denumirea și atribuțiile acestora;

g) modalitatea de constituire, funcționare și coordonare a comisiilor ad-hoc de experți;

h) procedurile de consultare internă a documentelor elaborate de CCCDI, precum și de înaintare a acestora către MEN sau coordonatorului de programe, după caz;

i) normele de etică și deontologie profesională asumate de membrii CCCDI.

Art. 12. — (1) Ministrul educației naționale, ministrul delegat pentru învățământ superior, cercetare științifică și dezvoltare tehnologică, secretarul de stat pentru cercetare științifică sau reprezentanți desemnați de aceștia, precum și un reprezentant al coordonatorului programelor prevăzute la art. 3 alin. (1) pot participa de drept la ședințele CCCDI în calitate de observatori.

(2) CCCDI poate invita în cadrul ședințelor proprii persoane externe consiliului, în calitate de observatori și/sau consultanți.

CAPITOLUL III

Finanțarea

Art. 13. — (1) În funcție de activitățile desfășurate, resursele materiale și financiare necesare funcționării CCCDI și a organelor de lucru ale acestuia sunt asigurate de MEN prin tariful perceput de coordonatorul programelor din Planul național de cercetare-dezvoltare și inovare II prevăzute la art. 3 alin. (1) sau prin alte mijloace legal constituite.

(2) Administrarea și gestionarea resurselor destinate activităților CCCDI sunt asigurate de coordonatorul programelor din Planul național de cercetare-dezvoltare și inovare II prevăzute la art. 3 alin. (1).

Art. 14. — (1) CCCDI are un secretariat tehnic care asigură sprijinul logistic pentru desfășurarea activităților CCCDI și ale organelor de lucru ale acestuia și gestionează pagina de internet a CCCDI.

(2) Secretariatul tehnic al CCCDI este asigurat de direcțiile generale din cadrul MEN cu atribuții în domeniul programelor de cercetare, dezvoltare tehnologică și inovare, respectiv dezvoltare și performanță instituțională.

Art. 15. — Pentru activitatea desfășurată în afara activității de bază, membrii CCCDI și ai organelor de lucru ale acestuia pot fi remunerați, în funcție de numărul orelor efectiv lucrate, conform art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 57/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 16. — Pentru participarea la ședințe sau reuniuni de lucru, membrilor CCCDI și organelor de lucru ale acestuia le sunt decontate cheltuielile de transport și cazare, în condițiile legii.

Art. 17. — Remunerarea activității desfășurate în afara activității de bază de către membrii organelor de lucru ale CCCDI și decontarea cheltuielilor de transport și cazare ale acestora pentru participarea la ședințe sau reuniuni de lucru se fac în limitele bugetului alocat cu această destinație.

CAPITOLUL IV

Relația instituțională cu coordonatorul de programe

Art. 18. — Coordonatorul programelor din Planul național de cercetare-dezvoltare și inovare II prevăzute la art. 3 alin. (1) asigură sprijinul tehnic și executiv pentru activitatea CCCDI,

conform solicitărilor CCCDI și normelor legale în vigoare. Coordonatorul de programe, prin departamentele sale și conform prevederilor legale, are următoarele atribuții:

a) asigură aplicarea și implementarea politicilor elaborate de MEN, pe baza propunerilor CCCDI, prin aceste instrumente (programe);

b) asigură condițiile materiale și financiare necesare organizării competițiilor pentru proiecte de cercetare-dezvoltare-inovare;

c) asigură buna desfășurare a activității curente a CCCDI;

d) administrează și gestionează resursele destinate activităților CCCDI, în conformitate cu deciziile CCCDI, în condițiile legii.

CAPITOLUL V

Norme de etică și deontologie profesională

Art. 19. — Membrii CCCDI și ai organelor de lucru ale acestuia au obligația de a respecta reglementările aplicabile și normele de etică și deontologie profesională, conform prevederilor legale.

Art. 20. — Membrii CCCDI și ai organelor de lucru ale acestuia au obligația de a raporta CCCDI, respectiv organelor de lucru, orice situație în care consideră că se află într-un conflict de interese, imediat după ce constată existența conflictului de interese, și de a se recuza de la luarea deciziilor supuse direct conflictului de interese.

Art. 21. — Constituie conflict de interese situațiile prevăzute de legislația în vigoare, precum și următoarele situații referitoare la evaluarea și clasificarea unităților sau instituțiilor din sistemul național de cercetare-dezvoltare ori la evaluarea și finanțarea proiectelor în cadrul programelor din Planul național de cercetare-dezvoltare și inovare II prevăzute la art. 3 alin. (1):

a) situația în care o persoană evaluează în mod direct sau ia decizii nominale de selecție directă ori de excludere a evaluatorilor unui proiect, ai unei unități sau ai unei instituții, față de care persoana în cauză are un interes financiar direct legat de finanțarea ori nefinanțarea proiectului, unității sau instituției, și când persoana în cauză se află în una dintre următoarele relații cu cel puțin una dintre persoanele salariate ale unității sau instituției ori din lista de personal a proiectului evaluat:

(i) sunt soți, afini sau rude până la gradul al III-lea inclusiv;

(ii) sunt angajate în aceeași unitate sau instituție;

(iii) au colaborat în ultimii 5 ani, având publicații sau proiecte de cercetare-dezvoltare realizate în comun;

b) situația în care o persoană supraveghează direct sau controlează direct selecția experților evaluatori, alocarea evaluatorilor pentru proiecte, unități ori instituții, procesul de evaluare a proiectelor, unităților sau instituțiilor și procesul de negociere a contractelor de finanțare, pentru proiectele la care persoana în cauză se află pe lista de personal a proiectului sau pentru unități și instituții în cadrul cărora este salariată respectiva persoană;

c) situația în care un membru al CCCDI face parte din lista de personal a unui proiect înscris la competițiile din cadrul programelor din Planul național de cercetare-dezvoltare și inovare II prevăzute la art. 3 alin. (1). Lista de personal a proiectului este constituită din persoanele nominalizate în propunerea de proiect supusă evaluării, inclusiv responsabilii de proiect în cazul proiectelor realizate prin parteneriat între mai multe instituții sau unități.

Art. 22. — Membrii CCCDI nu participă, în calitate de director de proiect, la competițiile din cadrul programelor din Planul național de cercetare-dezvoltare și inovare II prevăzute la art. 3 alin. (1).

COMPONENȚA NOMINALĂ
a Colegiului Consultativ pentru Cercetare-Dezvoltare și Inovare

Nr. crt.	Numele	Prenumele	Instituția
1.	Alexandru	Adriana	Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București
2.	Anton	Anton	Universitatea Tehnică de Construcții București
3.	Belc	Nastasia	Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Bioresurse Alimentare — IBA București
4.	Bică	Marin	Universitatea din Craiova
5.	Boicea	Nicolae	Renault Technologie Roumanie
6.	Borangiu	Theodor	IBM România — S.R.L.
7.	Borbath	Istvan	Societatea Comercială ROSEAL — S.A. Odorheiu Secuiesc
8.	Buiu	Octavian	Honeywell România — S.R.L.
9.	Bunoiu	Mădălin	Universitatea de Vest din Timișoara
10.	Burlacu	Radu	Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București
11.	Ceaușu	Emanoil	Academia de Științe Medicale Centrul de Diagnostic și Tratament „Dr. Victor Babeș”
12.	Crișan	Alexandru	Crisan Architecture & Engineering — S.R.L.
13.	Drumea	Petrin	Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Optoelectronică, Măgurele
14.	Dumbravă	Virgil	Universitatea Politehnica București
15.	Filipescu	Sorin	Universitatea „Babeș-Bolyai” Cluj-Napoca
16.	Florea	Monica	SIVCO România
17.	Franc	Valeriu Ioan	Academia Română
18.	Hadăr	Anton	Federația Națională Sindicală „ALMA MATER”
19.	Horbaniuc	Bogdan	Universitatea Tehnică Iași
20.	lordache	Coca Angela	Sara Pharm Solutions — S.R.L.
21.	Kappel	Wilhelm	Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Inginerie Electrică — ICPE—CA, București
22.	Meiță	Vasile	Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Construcții Urbanism și Dezvoltare Teritorială Durabilă „URBAN—INCERC”
23.	Moiceanu	Marian	Universitatea de Arhitectură București
24.	Muraru-Ionel	Cornelia	Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Mașini și Instalații Destinate Agriculturii și Industriei Alimentare — INMA București
25.	Năvrăpescu	Valentin	Universitatea Politehnica București
26.	Neacșu	Florin	New Holland România — S.R.L.
27.	Oaie	Gheorghe	Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Geologie și Geoecologie Marină — GEOECOMAR București
28.	Pieptu	Dragoș	Universitatea de Medicină și Farmacie „Gr. T. Popa” Iași
29.	Piso	Marius-Ioan	Agenția Spațială Română
30.	Popescu	Ionel	Industrial Biogas Solutions — S.R.L., Rokura Group
31.	Radulian	Mircea	Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizica Pământului, Măgurele
32.	Sidoroff	Manuela	Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Științe Biologice, București
33.	Silivestru	Valentin	Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare Turbomotoare — COMOTI București
34.	Stănciulescu	Ion	Institutul Național de Studii și Cercetări pentru Comunicații — I.N.S.C.C. București
35.	Susan-Resiga	Romeo Florin	Universitatea „Politehnica” din Timișoara
36.	Vida-Simiti	Ioan	Universitatea Tehnică Cluj-Napoca
37.	Vinereanu	Dragoș	Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila” București
38.	Vișan	Traian	Infineon Technologies România & Co SCS
39.	Zamfir	Nicolae Victor	Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizică și Inginerie Nucleară „Horia Hulubei” — IFIN—HH București

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 3

din 14 aprilie 2014

Dosar nr. 1/1/2014/HP

Iulia Cristina Tarcea — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
 Lavinia Curelea — președintele Secției I civile
 Roxana Popa — președintele delegat al Secției a II-a civile
 Alina Iuliana Țuca — judecător la Secția I civilă
 Eugenia Pușcașiu — judecător la Secția I civilă
 Beatrice Ioana Nestor — judecător la Secția I civilă
 Bianca Elena Țândărescu — judecător la Secția I civilă — judecător-raportor
 Aurelia Rusu — judecător la Secția I civilă
 Cosmin Horia Mihăianu — judecător la Secția a II-a civilă — judecător-raportor
 Marian Budă — judecător la Secția a II-a civilă
 Constantin Brânzan — judecător la Secția a II-a civilă
 Iulia Manuela Cîrnu — judecător la Secția a II-a civilă
 Adriana Chioseaua — judecător la Secția a II-a civilă

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 1/1/2014/HP este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010 și ale art. 275 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Specializat Cluj în Dosarul nr. 15.427/211/2013 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 1396 din Codul civil de la 1864, respectiv dacă poate fi dispusă încuviințarea executării silite a unui contract de credit la cererea creditorului cesionar al creanței.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că, la dosar, au fost depuse raportul întocmit de judecătorii-raportori, comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010, puncte de vedere și hotărâri relevante în materie pronunțate de instanțele judecătorești, răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în sensul că nu s-a verificat și nici nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii,

precum și puncte de vedere formulate de către Societatea Comercială EOS KSI ROMÂNIA — S.R.L. și de către RI Eastern European Finance BV.

Președintele completului, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, acordă cuvântul judecătorilor-raportori.

Doamna judecător Bianca Elena Țândărescu arată că punctul de vedere depus de Societatea Comercială EOS KSI ROMÂNIA — S.R.L. se referă atât la problema de drept dedusă judecătii, cât și la concluziile raportului, or, conform art. 520 alin. (10) din Codul procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010, partea poate depune exclusiv punct de vedere privind chestiunea de drept supusă judecătii. Totodată, o altă problemă ridicată de Societatea Comercială EOS KSI ROMÂNIA — S.R.L., prin opinia exprimată, este necesitatea reformulării sesizării, însă acest lucru nu este posibil, față de dispozițiile art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, care obligă Înalta Curte de Casație și Justiție să dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost investită, iar sesizarea se face de către completul de judecată ce justifică legitimitate procesuală activă după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, prin încheiere, care nu este supusă niciunei căi de atac.

Președintele completului, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, constatând că nu există chestiuni prealabile de invocat sau excepții de formulat, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

1. Titularul și obiectul sesizării

Tribunalul Specializat Cluj a dispus, prin Încheierea din data de 6 ianuarie 2014 în Dosarul nr. 15.427/211/2013, sesizarea din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 1396 din Codul civil de la 1864, în situația în care cererea de încuviințare a executării silite a unui contract de credit este formulată de creditorul cesionar al creanței.

2. Expunerea succintă a procesului

Prin Cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Cluj-Napoca la data de 2 iulie 2013 cu nr. 15.427/211/2013, Biroul executorului judecătoresc Vinț Adrian Cosmin, a solicitat încuviințarea executării silite a titlului executoriu reprezentat de Contractul de credit nr. 35.501.045 din data de 21 decembrie 2007, încheiat între Societatea Comercială CETELEM IFN — S.A., în calitate

de împrumutător, și Pop Flaviu-Ștefan, în calitate de împrumutat, în baza cererii de executare formulate de creditoarea Societatea Comercială EOS KSI ROMÂNIA — S.R.L. întemeiate pe contractul de cesiune de creanță încheiat între Societatea Comercială CETELEM IFN — S.A., în calitate de cedent, și Societatea Comercială EOS KSI ROMÂNIA — S.R.L., în calitate de cesionar.

Judecătoria Cluj-Napoca, prin Încheierea civilă nr. 7.625/2013 pronunțată în Camera de Consiliu din 9 iulie 2013, în Dosarul nr. 15.427/211/2013, a respins ca neîntemeiată cererea formulată de Biroul executorului judecătoresc Vinț Adrian Cosmin, reținând că cesiunea de creanță nu transferă titlul executoriu, ci doar creanța atestată de conținutul său, în limita stabilită prin cesiune și care constituie titlul cesionarului, astfel încât titularul cererii de executare silită nu a făcut dovada că este îndreptățit la realizarea dreptului pretins, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 662 și 663 raportate la art. 665 alin. (5) pct. 4 din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010, unde se prevede că executarea silită are drept scop realizarea drepturilor recunoscute prin titlul executoriu în favoarea creditorilor.

Împotriva acestei încheieri, creditoarea Societatea Comercială EOS KSI ROMÂNIA — S.R.L. a declarat apel, solicitând admiterea acestuia și schimbarea în tot a hotărârii apelate, în sensul admiterii cererii și încuviințării executării silite a titlului executoriu reprezentat de Contractul de credit nr. 35.501.045 din data de 21 decembrie 2007, susținând că, în baza art. 1.568 alin. (1) și 1.574 din Codul civil adoptat prin Legea nr. 287/2009, prin cesiunea de creanță se transferă cesionarului toate drepturile pe care cedentul le are în legătură cu creanța cedată, iar cedentul este obligat să remită cesionarului titlul constatator al creanței aflat în posesia sa, precum și orice alte înscrisuri doveditoare ale dreptului transmis, cesiunea creanței neafectând caracterul de titlu executoriu al contractului de credit.

Tribunalul specializat Cluj, în cadrul soluționării apelului, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept dedusă judecătii, dispunând totodată suspendarea cauzei până la pronunțarea soluției cu privire la dezlegarea în drept a chestiunii sesizate, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010.

3. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

Prin Încheierea din data de 6 ianuarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 15.427/211/2013, Tribunalul specializat Cluj a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010 privind admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, motivat de faptul că:

1. De lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 1396 din Codul Civil de la 1864, raportate la art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, depinde soluționarea apelului declarat de apelanta Societatea Comercială EOS KSI ROMÂNIA — S.R.L., întrucât, dacă creditorul cesionar dobândește și atributul executorialității contractului de credit cesionat, acest lucru va influența în mod direct și soluția care urmează a fi pronunțată cu privire la cererea de încuviințare a executării silite.

2. Problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre.

3. Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data de 6 ianuarie 2014.

4. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

4.1. La data de 18 martie 2014, Societatea Comercială EOS KSI ROMÂNIA — S.R.L. a formulat punct de vedere în sensul că se impune admiterea sesizării și pronunțarea unei decizii potrivit căreia poate fi dispusă încuviințarea executării silite a unui contract de credit la cererea creditorului cesionar al creanței, întrucât cesiunea de creanță nu schimbă caracterul de titlu executoriu al contractului de credit.

4.2. Intimatul Pop Flaviu Ștefan nu a exprimat niciun punct de vedere cu privire la chestiunea de drept dedusă judecătii.

4.3. La data de 10 aprilie 2014, RI Eastern European Finance BV, în calitate de intervenient accesoriu în dosarul Tribunalului specializat Cluj, a formulat, de asemenea, punct de vedere, solicitând, în principal, respingerea sesizării ca inadmisibilă, iar, în subsidiar, admiterea sesizării. În susținerea capătului de cerere referitor la respingerea ca inadmisibilă a sesizării, s-a învederat că procedura încuviințării silite nu are caracter contencios, astfel încât nu este îndeplinită condiția cu privire la determinarea soluționării pe fond a cauzei prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010, problema de drept identificată nu prezintă caracter de noutate, iar motivația Tribunalului specializat Cluj privind „practica neunitară” nu este sustenabilă, deoarece nu corespunde situației de fapt existente la nivelul instanțelor de judecată din țară. Referitor la problema de drept care face obiectul sesizării, s-a apreciat că nu cesiunea de creanță este ceea ce se pune în executare, ci contractul de credit, astfel încât nu este necesară investirea actului respectiv cu formulă executorie și, cu atât mai mult, nu este necesară dobândirea unui titlu executoriu nou, suplimentar contractului de credit, care beneficiază, în puterea legii, de acest caracter.

5. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Opinia exprimată de instanța de sesizare este cea potrivit căreia, atunci când creditorul care solicită încuviințarea executării silite a unui contract de credit este cesionarul (în urma încheierii unei cesiuni de creanță cu instituția de credit), cererea de încuviințare a executării silite trebuie respinsă ca neîntemeiată.

În argumentarea acestei opinii, autorul sesizării a apreciat că noțiunea de creanță, de garanții, de accesorii privește materialitatea, substanța dreptului dedus judecătii, iar nu atributul executorialității sale, care constituie un aspect de drept procesual, nu un accesoriu al dreptului cedat.

Un asemenea atribut poate fi stabilit exclusiv de către legiuitor și dacă, în ipoteza contractelor de garanție reală și personală aferente contractului de credit, legea a prevăzut în mod expres caracterul de titlu executoriu, în cazul cesiunii de creanță, el nu a mai fost reglementat.

În același sens, tribunalul a reținut că legiuitorul a înțeles să confere caracter de titlu executoriu contractului de credit în considerarea persoanei creditorului, respectiv a instituției de credit care acordă împrumutul bancar, titlul executoriu fiind raportat strict cu privire la obiectul său — debitul principal și accesoriile, precum și la subiectele sale — instituția bancară și debitorul.

Totodată, autorul sesizării a învederat că, inițial, opiniile la nivelul Tribunalului specializat Cluj au fost divergente, pentru ca, apoi, într-o perioadă de timp relativ scurtă, ulterior

uniformizării practicii în cadrul acestei instanțe, să se constate existența unei practici neunitare la nivelul întregii țări.

6. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

6.1. Opinia majoritară conturată prin soluțiile pronunțate sau punctele de vedere exprimate de instanțele judecătorești a fost în sensul admiterii cererilor de încuviințare a executării silite a contractelor de credit la cererea creditorilor cesionari, față de prevederile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu dispozițiile art. 1396 din Codul civil de la 1864.

6.2. Într-o opinie minoritară există și hotărâri judecătorești prin care s-a reținut că nu pot fi încuviințate cereri privind executarea silită a contractelor de credit la cererea creditorilor cesionari.

7. Jurisprudența Curții Constituționale

Curtea Constituțională a respins excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

8. Raportul asupra chestiunii de drept

Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010, s-a apreciat, referitor la admisibilitatea sesizării, că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a instituției juridice privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, iar, în subsidiar, în cazul în care se va aprecia că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării formulate, s-a susținut că, din interpretarea dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 1396 din Codul civil de la 1864, rezultă că poate fi dispusă încuviințarea executării silite a unui contract de credit la cererea creditorului cesionar al creanței.

9. Înalta Curte

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori, punctele de vedere formulate de părți și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Așadar, legiuitorul, în cuprinsul articolului anterior menționat, a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, care se impun a fi întrunite în mod cumulativ; în doctrină, ele au fost identificate după cum urmează:

1. existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță;

2. cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

3. o chestiune de drept cu caracter de noutate și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să

nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;

4. ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată.

Procedând, în prealabil, la o analiză asupra admisibilității sesizării, se constată că primele două condiții de admisibilitate sunt îndeplinite, întrucât tribunalul, legal investit cu soluționarea unui apel împotriva unei încheieri date în judecata unei cereri de încuviințare a executării silite, urmează să pronunțe o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010.

Este îndeplinită, de asemenea, și condiția de admisibilitate privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, întrucât, deși materia executării silite este guvernată de norme procesual civile, sesizarea Tribunalului specializat Cluj aduce în dezbatere natura juridică de titlu executoriu a unui înscris, respectiv a contractului de cesiune de creanță, în cazul unui contract de credit încheiat de o instituție bancară, care rămâne guvernat de normele de drept substanțial privind efectele acestui contract. Așadar, normele de procedură vizează doar formalitățile de executare propriu-zise, iar nu calitatea înscrisului de a constitui titlu executoriu, aceasta presupunând o evaluare prin prisma normelor de drept substanțial. În consecință, de lămurirea acestei probleme depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Condiția necesară pentru declanșarea mecanismului procedural referitoare la existența unei chestiuni de drept noi este apreciată ca fiind distinctă de cea care impune ca, asupra respectivei chestiuni, Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și care nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii, această concluzie desprinzându-se din interpretarea gramaticală a textului de lege anterior menționat.

În ceea ce privește cerința noutății chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, se impun o serie de clarificări.

În lipsa unei definiții a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, rămâne atributul Înaltei Curți de Casație și Justiție, sesizată cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă.

Astfel, data adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 (1 ianuarie 2007), care a consacrat caracterul de titlu executoriu pentru contractele de credit, coroborată cu anul intrării în vigoare a Codului civil de la 1864 care a reglementat instituția cesiunii de creanță, relevă că problema supusă analizei nu este una nouă.

De altfel, contractele de credit nu au dobândit caracterul de titluri executorii doar de la data de 1 ianuarie 2007, ci îl aveau și în reglementarea anterioară, deoarece Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară — care a fost abrogată prin Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 99/2006 — stabilea, în art. 56 alin. 2 (devenit art. 79 alin. 2 în urma republicării din anul 2005), caracterul de titlu executoriu al contractelor de credit bancar, dar și al garanțiilor reale și personale, constituite în scopul garantării creditului bancar — ceea ce impune concluzia că practica judecătorească, în această materie, este, cel puțin din anul 1998, în mod constant conturată.

Mai mult, prin Decizia nr. XIII din 20 martie 2006, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, s-a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în aplicarea dispozițiilor art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară, republicată, s-a stabilit că au caracter

de titlu executoriu și contractele de credit bancar încheiate anterior intrării în vigoare a prevederilor legii menționate.

În acest sens, fără a absolutiza criteriul vechimii și fără a-l raporta în mod exclusiv la data adoptării actului normativ supus dezbaterii, se apreciază că ceea ce este important sub acest aspect este existența și dezvoltarea unei jurisprudențe continue și constante în această materie.

Este adevărat că noutatea unei chestiuni de drept poate fi generată nu numai de o reglementare nou-intrată în vigoare, ci și de una veche, dar, în acest din urmă caz, doar dacă o instanță este chemată să se pronunțe asupra respectivei probleme de drept pentru prima dată.

Prin urmare, caracterul de noutate se pierde, pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unei interpretări adecvate, iar opiniile jurisprudențiale izolate sau cele pur subiective nu pot constitui temei de declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

În acest context trebuie notat că însăși examinarea hotărârilor depuse la dosarul cauzei relevă faptul că marea majoritate a instanțelor apreciază că este admisibilă cererea de încuviințare a executării silite a contractului de credit formulată de creditorul cesionar, ceea ce face ca nici din această perspectivă cerința de noutate a chestiunii de drept să nu fie îndeplinită.

Aceasta deoarece condiția noutății trebuie privită, în contextul legiferării sale, ca unul dintre elementele de diferențiere între cele două mecanisme de unificare a practicii: dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (control *a posteriori*), hotărârea preliminară are ca scop preîntâmpinarea apariției unei astfel de practici (control *a priori*).

Prin urmare, existența deja a unei practici neunitare relevă nu numai că poate fi apelat la mecanismul recursului în interesul legii, ci și că nu mai poate fi sesizată instanța supremă pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare, întrucât scopul preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins, chestiunea de drept care a suscitată-o nemaifiind, prin urmare, una nouă, ci una care a creat deja divergență în jurisprudență.

Așadar, cerința noutății chestiunii de drept nefiind îndeplinită, devine inutilă examinarea măsurii în care Înalta Curte a statuat asupra acesteia.

Totodată, deși nu este menționată *expressis verbis* ca o condiție de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, este necesar ca sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție să aibă drept obiect o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită și care prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății.

Se observă că, spre deosebire de legislația franceză, care prevede expres condiția dificultății serioase, veritabile și pe cea a interesului pentru un număr mare de cazuri, pentru sesizarea instanței supreme, legislația internă lasă o largă marjă de apreciere titularilor sesizării sub acest aspect, ceea ce poate determina transformarea mecanismului hotărârii prealabile în reversul său, respectiv într-o procedură dilatorie pentru litigii caracterizate, prin natura lor, ca fiind urgente sau într-o procedură care va substitui mecanismul recursului în interesul legii.

În cazul analizat, titularul sesizării solicită interpretarea unor dispoziții legale în scopul determinării măsurii în care cesionarul unei creanțe constatate printr-un contract de credit, căruia legea

îi recunoaște caracterul de titlu executoriu, preia doar creanța în substanța sa sau și atributul executorialității contractului de credit.

Chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită și-a clarificat înțelesul în practica judiciară, așa cum rezultă din examinarea hotărârilor judecătorești puse la dispoziție de instanțele naționale, acestea aplicând de o bună perioadă de timp normele de drept în discuție, stabilindu-le, într-o majoritate covârșitoare, aceeași interpretare.

Astfel, pentru interpretarea corectă a prevederilor legale în vederea soluționării cererii de încuviințare silită, este necesar a se realiza analiza de conținut a normelor care guvernează regimul juridic al cesiunii de creanță, în corelare cu cele care instituie caracterul de titlu executoriu contractelor de credit.

În acest sens, încuviințarea executării silite este numai o procedură de ordin formal, care precede executării propriu-zise, astfel încât se apreciază că problema semnalată nu comportă o reală dificultate care să necesite interpretarea unor texte de lege imperfecte, lacunare ori contradictorii.

Consacrarea, prin art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, a caracterului executoriu al contractelor de credit, încheiate de o instituție de credit, este impusă pentru a permite executarea silită a unei obligații (creanțe), iar nu a unui înscris, acesta fiind doar materializarea izvorului obligației respective. În consecință, caracterul executoriu este asociat cu creanța, iar nu cu înscrisul ca atare și, atât timp cât legiuitorul a acordat contractelor de credit caracterul de titluri executorii, creanța însăși a devenit una executorie, astfel încât atributul executorialității nu se constituie într-un aspect de drept procesual, așa cum a susținut titularul sesizării, ci a devenit o calitate a creanței, care se transmite prin cesiune.

Totodată, trebuie subliniat că art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, nu a conferit contractelor de credit trăsătura de titlu executoriu în considerarea persoanelor semnatare ale unor asemenea contracte, ci a naturii respectivelor convenții.

Modificarea părților originare ale actului juridic care constituie titlu executoriu nu afectează substanța titlului executoriu, poziția cesionarului fiind aceea a unui veritabil succesori cu titlu particular, care preia, astfel, toate drepturile pe care cedentul le avea în legătură cu creanța.

De asemenea, trebuie reamintite premisele stabilirii elementului de noutate a chestiunii de drept a cărei interpretare se solicită, și anume asigurarea funcției mecanismului hotărârii prealabile de prevenire a practicii judiciare neunitare, precum și evitarea paralelismului și suprapunerii cu mecanismul recursului în interesul legii.

Din această perspectivă este evident că procedura pronunțării unei hotărâri prealabile nu este chemată să dea o soluție unei practici divergente deja existente, astfel cum s-a arătat, ci scopul său este acela de a da dezlegări asupra unor probleme veritabile și dificile de drept.

În considerarea argumentelor expuse, Înalta Curte apreciază că mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010 nu poate fi uzitat atât timp cât legiuitorul a limitat, prin condițiile restrictive de admisibilitate analizate, rolul unificator a instituției juridice a hotărârii prealabile numai în privința chestiunilor de drept noi, astfel încât sesizarea nu este admisibilă.

Pentru aceste considerente, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010, în temeiul art. 521 din același act normativ,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Tribunalul specializat Cluj în Dosarul nr. 15.427/211/2013 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 1396 din Codul civil de la 1864, în situația în care cererea de încuviințare a executării silite a unui contract de credit este formulată de creditorul cesionar al creanței.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010.
Pronunțată în ședință publică, astăzi, 14 aprilie 2014.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 4 din 14 aprilie 2014

Dosar nr. 2/1/2014/HP

Iulia Cristina Tarcea — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului —
Lavinia Curelea — președintele Secției I civile
Roxana Popa — președintele delegat al Secției a II-a civile
Alina Iuliana Țuca — judecător la Secția I civilă — judecător-raportor
Eugenia Pușcașiu — judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor — judecător la Secția I civilă
Bianca Elena Țândărescu — judecător la Secția I civilă
Aurelia Rusu — judecător la Secția I civilă
Cosmin Horia Mihăianu — judecător la Secția a II-a civilă
Marian Budă — judecător la Secția a II-a civilă
Constantin Brânzan — judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu — judecător la Secția a II-a civilă — judecător-raportor
Adriana Chioseaua — judecător la Secția a II-a civilă

sesizarea formulată de Tribunalul specializat Cluj în Dosarul nr. 18.785/211/2013 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 22 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare, în situația în care cererea de încuviințare a executării silite a unui contract de credit este formulată de asigurătorul subrogat în drepturile creditorului instituție bancară.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosarul cauzei au fost depuse: practică judiciară și raportul întocmit de judecătorii-raportori. Se mai referă că raportul a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, și că au fost depuse puncte de vedere formulate în scris privind chestiunea de drept supusă judecării.

Doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele completului de judecată, a constatat că nu există chestiuni prealabile sau excepții, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

1. Titularul și obiectul sesizării

Tribunalul specializat Cluj a dispus, prin încheierea din ședința publică pronunțată la data de 6 ianuarie 2014, în Dosarul nr. 18.785/211/2013, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 2/1/2014/HP a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Mihaela Lorena Mitroi, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare

chestiune de drept: modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 22 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare, în situația în care cererea de încuviințare a executării silite a unui contract de credit este formulată de asigurătorul subrogat în drepturile creditorului instituție bancară.

2. Expunerea succintă a procesului

Obiectul litigiului îl reprezintă cererea de încuviințare a executării silite a contractului de credit încheiat la data de 30 octombrie 2007 între B.T. — S.A. și debitorul V.D.M., la solicitarea asigurătorului creditor Societatea Comercială G.A. — S.A., pentru recuperarea debitului în quantum de 17.678,71 lei.

Astfel, ca urmare a neachitării în termen a obligațiilor contractuale, Societatea Comercială G.A. — S.A. a despăgubit B.T. — S.A. cu suma de 17.678,71 lei, în baza contractului de asigurare și, în temeiul art. 22 din Legea nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare, s-a subrogat în drepturile B.T. — S.A. împotriva debitorului V.D.M.

Prin Încheierea civilă nr. 9.390/CC/19.08.2013, pronunțată în Dosarul nr. 18.785/211/2013, Judecătoria Cluj-Napoca a respins cererea ca neîntemeiată, reținând că titlul executoriu de care se prevalează Societatea Comercială G.A. — S.A. nu stabilește în favoarea acesteia o creanță certă, lichidă și exigibilă datorată de debitor, caracterul de titlu executoriu al contractului de credit bancar fiind conferit de lege doar în favoarea băncii împrumutătoare.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel creditoarea Societatea Comercială G.A. — S.A., care a susținut că, în cauză, a operat o subrogare legală și, în consecință, creanța a fost transmisă cu toate garanțiile și accesoriile sale către asigurător, inclusiv în ceea ce privește caracterul executoriu al titlului ce se execută, astfel încât apelanta poate solicita începerea procedurii executării silite împotriva debitorului V.D.M., în baza contractului de credit, fără a fi necesară obținerea prealabilă a unui alt titlu executoriu.

Tribunalul specializat Cluj, investit fiind cu soluționarea apelului, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept dedusă judecătii, precum și suspendarea cauzei, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

3. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

În actul de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Încheierea civilă din data de 6 ianuarie 2014 —, Tribunalul specializat Cluj a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de faptul că:

a) De lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, depinde soluționarea apelului declarat de apelanta Societatea Comercială G.A. — S.A., întrucât, dacă asigurătorul subrogat în drepturile băncii dobândește și atributul executorialității contractului de credit cesionat, acest lucru va influența în mod direct și soluția ce urmează a fi pronunțată cu privire la cererea de încuviințare a executării silite.

b) Problema de drept este nouă, deoarece Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre asupra acestei chestiuni.

Chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă și, prin raportare la momentul sesizării Tribunalului specializat Cluj cu soluționarea apelului, noțiunea de „nou” în domeniul

problemelor de drept dezlegate de o instanță de apel fiind apreciată din perspectiva identificării acestei probleme de drept, a cristalizării în timp a unei practici unitare la nivelul Tribunalului specializat Cluj, inițial opiniile fiind divergente.

c) Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data de 6 ianuarie 2013.

4. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Apelanta Societatea Comercială G.A. — S.A. a susținut că, operând subrogarea, creanța a fost transmisă cu toate garanțiile și accesoriile sale, fiind transmis inclusiv titlul executoriu în original. În opinia sa, contractul de credit își menține caracterul de titlu executoriu și în ipoteza în care titularul cererii de încuviințare a executării silite este asigurătorul subrogat în drepturile creditorului instituție bancară.

Celelalte părți nu și-au exprimat opinia cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării.

5. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

În opinia completului de judecată, soluția legală cu privire la chestiunea de drept sesizată este aceea potrivit căreia, atunci când creditorul care solicită încuviințarea executării silite a unui contract de credit este o altă persoană decât creditorul titular al creanței, în urma subrogării legale a asigurătorului, cererea de încuviințare a executării silite trebuie respinsă ca neîntemeiată.

În argumentarea acestei opinii s-a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, contractele de credit, inclusiv contractele de garanție reală sau personală, încheiate de instituțiile de credit constituie titluri executorii.

Așadar, valoarea de titlu executoriu a unui înscris, altul decât o hotărâre judecătorească, trebuie expres statuată de legiuitor.

Însă, ca instrument juridic care conferă asigurătorului calitatea de creditor al obligației pecuniare, contractul de asigurare nu valorează titlu executoriu, nu are natura juridică a unui contract de garanție (reală sau personală), ca urmare, nu se poate extrapola caracterul de titlu executoriu prevăzut de art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, în privința contractului de cesiune de creanță.

Este adevărat că subrogația legală implică transmiterea creanței împreună cu accesoriile și garanțiile sale, potrivit art. 1109 din Codul civil de la 1864, aplicabil speței de față.

Noțiunile de „creanță”, de „garanții”, de „accesorii” privesc materialitatea, substanța dreptului dedus judecătii, iar nu atributul executorialității sale, aspect de drept procesual.

Este greșit a interpreta că transferul creanței implică și transmiterea valorii sale de titlu executoriu, întrucât caracterul de titlu executoriu al creanței nu este un accesoriu al dreptului cedat, ci un atribut legal pe care legiuitorul l-a prevăzut expres sau nu. În cazul contractelor de garanție reală și personală aferente contractului de credit a fost reglementat în mod expres caracterul de titlu executoriu. În cazul contractului de asigurare nu a fost prevăzut în mod expres caracterul de titlu executoriu, iar creanța creditoarei izvorăște din contractul de asigurare.

Legiuitorul a înțeles să confere caracter de titlu executoriu contractului de credit în considerarea persoanei creditorului, respectiv a instituției de credit care acordă împrumutul bancar, titlul executoriu fiind raportat strict cu privire la obiectul său — debitul principal și accesoriile, precum și la subiectele sale — instituția bancară și debitorul.

6. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

6.1. Opinia majoritară conturată prin soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești a fost în sensul dispunerii încuviințării executării silite a unui contract de credit la cererea asigurătorului subrogat în drepturile creditorului instituție bancară, față de dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări ulterioare, coroborat cu art. 22 din Legea nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare.

6.2. Într-o opinie minoritară există și hotărâri judecătorești prin care s-a reținut că nu poate fi încuviințată o astfel de solicitare, în sensul unui răspuns negativ referitor la chestiunea de drept invocată.

7. Jurisprudența Curții Constituționale

Instanța de contencios constituțional a respins excepțiile de neconstituționalitate invocate în legătură cu dispozițiile art. 22 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare, respectiv pe cele formulate în legătură cu dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

8. Raportul asupra chestiunii de drept

Prin raportul întocmit în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă. În subsidiar, pentru ipoteza în care completul desemnat în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ar ajunge la concluzia întrunirii condițiilor de admisibilitate a sesizării, opinia judecătorilor-raportori a fost că interpretarea dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 22 din Legea nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare, este în sensul menținerii caracterului de titlu executoriu al contractului de credit, inclusiv pentru ipoteza în care titularul cererii de încuviințare a executării silite este asigurătorul subrogat în drepturile creditorului instituție bancară.

9. Înalta Curte

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori, punctele de vedere formulate de părți și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Prin această reglementare, legiuitorul a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

1. existența unei cauze aflate în curs de judecată;
2. instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
3. cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

4. soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;

5. chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;

6. chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Procedând, în prealabil, la o analiză asupra admisibilității sesizării, se constată că primele 3 condiții sunt îndeplinite, întrucât tribunalul, legal investit cu soluționarea unui apel împotriva unei încheieri date în judecata unei cereri de încuviințare a executării silite, urmează să pronunțe o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit dispozițiilor art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

Este îndeplinită, de asemenea, și condiția de admisibilitate privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, întrucât, deși materia executării silite este guvernată de norme procesual civile, sesizarea Tribunalului specializat Cluj pune în discuție natura juridică de titlu executoriu a unui înscris, respectiv a contractului de credit, în situația în care titularul cererii de încuviințare a executării silite este asigurătorul subrogat în drepturile creditorului instituție bancară, ceea ce presupune o evaluare prin prisma normelor de drept substanțial. Prin urmare, de lămurirea acestei probleme depinde soluționarea pe fond a cauzei.

În ceea ce privește cerința noutății chestiunii de drept ce formează obiectul prezentei sesizări, se impun o serie de clarificări.

Astfel, în lipsa unei definiții a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, rămâne atributul Înaltei Curți de Casație și Justiție, sesizată cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă.

Sub un prim aspect se constată că data adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, cu modificările și completările ulterioare, care a consacrat caracterul de titlu executoriu pentru contractele de credit, coroborată cu anul intrării în vigoare a Legii nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare, care a reglementat prin art. 22 un caz de subrogație legală în materia asigurărilor, relevă că problema supusă analizei nu este una nouă.

De altfel, contractele de credit nu au dobândit caracterul de titluri executorii doar de la data de 1 ianuarie 2007, ci îl aveau și în reglementarea anterioară, deoarece Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară — care a fost abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 — stăbilită, în art. 56 alin. 2 (devenit art. 79 alin. 2 în urma republicării din anul 2005), caracterul de titlu executoriu al contractelor de credit bancar, dar și al garanțiilor reale și personale, constituite în scopul garantării creditului bancar — ceea ce impune concluzia că practica judecătorească, în această materie, este, cel puțin din anul 1998, în mod constant conturată.

Mai mult, prin Decizia nr. XIII din 20 martie 2006, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, s-a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în aplicarea dispozițiilor art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară, republicată, s-a stabilit că au caracter de titlu executoriu și contractele de credit bancar încheiate anterior intrării în vigoare a prevederilor legii menționate.

În acest sens, fără a absolutiza criteriul vechimii și fără a-l raporta în mod exclusiv la momentul adoptării actului normativ vizat, se constată că ceea ce prezintă importanță sub acest

aspect este existența și dezvoltarea unei practici judiciare constante în această materie.

Trebuie menționat că noutatea unei chestiuni de drept poate fi generată nu numai de o reglementare nou-intrată în vigoare, ci și de una veche, cu condiția însă ca instanța să fie chemată să se pronunțe asupra respectivei probleme de drept pentru prima dată.

Prin urmare, caracterul de noutate se pierde pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unei interpretări adecvate, concretizată într-o practică judiciară consacrată, iar opiniile jurisprudențiale izolate sau cele pur subiective nu pot constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

Or, din examinarea hotărârilor judecătorești depuse la dosarul cauzei rezultă că marea majoritate a instanțelor apreciază că este admisibilă cererea de încuviințare a executării silită a contractului de credit formulată de asigurătorul subrogat în drepturile creditorului, ceea ce face ca nici din această perspectivă cerința de noutate a chestiunii de drept să nu fie îndeplinită.

Aceasta deoarece condiția noutății trebuie privită, în contextul legiferării sale, ca unul dintre elementele de diferențiere între cele două mecanisme de unificare a practicii: dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (control *a posteriori*), hotărârea preliminară are ca scop preîntâmpinarea apariției unei astfel de practici (control *a priori*).

Prin urmare, existența deja a unei practici neunitare relevă nu numai că poate fi apelat la mecanismul recursului în interesul legii, ci și că nu mai poate fi sesizată instanța supremă pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, întrucât scopul preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins, chestiunea de drept care a suscit-o nemaifiind, prin urmare, una nouă, ci una care a creat deja divergență în jurisprudență.

Totodată, deși nu este menționată *expressis verbis* ca o condiție de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, este necesar ca sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție să aibă drept obiect o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită și care prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății.

Se observă că, spre deosebire de legislația franceză, care prevede expres condiția dificultății serioase, veritabile și pe cea a interesului pentru un număr mare de cazuri, pentru sesizarea instanței supreme, legislația internă lasă o largă marjă de apreciere titularilor sesizării sub acest aspect, ceea ce poate determina transformarea mecanismului hotărârii prealabile în reversul său, respectiv într-o procedură dilatorie pentru litigii caracterizate, prin natura lor, ca fiind urgente sau într-o procedură care va substitui mecanismul recursului în interesul legii.

În cazul supus analizei, titularul sesizării solicită interpretarea unor dispoziții legale în scopul determinării măsurii în care asigurătorul care se subrogă în drepturile creditorului instituție bancară poate să solicite încuviințarea executării silită a unui contract de credit întocmai ca și creditorul în drepturile căruia se subrogă, respectiv dacă preia doar creanța în substanța sa sau și atributul executorialității contractului de credit.

Chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită și-a clarificat înțelesul în practica judiciară, așa cum rezultă din

examinarea hotărârilor judecătorești puse la dispoziție de instanțele naționale, acestea aplicând de o bună perioadă de timp normele de drept în discuție și stabilindu-le, într-o majoritate covârșitoare, aceeași interpretare.

Astfel, pentru interpretarea corectă a prevederilor legale în vederea soluționării cererii de încuviințare silită, este necesar a se realiza analiza de conținut a normelor care guvernează regimul juridic al subrogației legale, în corelare cu cele care instituie caracterul de titlu executoriu contractelor de credit.

În acest sens, încuviințarea executării silită este numai o procedură de ordin formal, care precede executării propriu-zise, astfel încât se apreciază că problema semnalată nu comportă o reală dificultate care să necesite interpretarea unor texte de lege imperfecte, lacunare ori contradictorii.

Consacrarea, prin art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, a caracterului executoriu al contractelor de credit, încheiate de o instituție de credit, este impusă pentru a permite executarea silită a unei obligații (creanțe), iar nu a unui înscris, acesta fiind doar materializarea izvorului obligației respective. În consecință, caracterul executoriu este asociat cu creanța, iar nu cu înscrisul ca atare și, atât timp cât legiuitorul a acordat contractelor de credit caracterul de titluri executorii, creanța însăși a devenit una executorie, astfel încât atributul executorialității nu se constituie într-un aspect de drept procesual, așa cum a susținut titularul sesizării, ci a devenit o calitate a creanței, care se transmite prin subrogație.

Totodată, trebuie subliniat că art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, nu a conferit contractelor de credit trăsătura de titlu executoriu în considerarea persoanelor semnatare ale unor asemenea contracte, ci a naturii respectivelor convenții.

Modificarea părților originare ale actului juridic care constituie titlu executoriu nu afectează substanța titlului executoriu, întrucât asigurătorul plătitor subrogat în drepturile creditorului din contractul de credit beneficiază de executabilitatea contractului de credit astfel preluat, având în vedere însăși natura juridică a subrogației, respectiv aceea de mod de transmitere a obligațiilor, astfel încât creditorul subrogat dobândește toate drepturile creditorului plătit în legătură cu creanța.

De asemenea, trebuie reamintite premisele stabilirii elementului de noutate a chestiunii de drept a cărei interpretare se solicită, și anume asigurarea funcției mecanismului hotărârii prealabile de prevenire a practicii judiciare neunitare, precum și evitarea paralelismului și suprapunerii cu mecanismul recursului în interesul legii.

Din această perspectivă este evident că procedura pronunțării unei hotărâri prealabile nu este chemată să dea o soluție unei practici divergente deja existente, astfel cum s-a arătat, ci scopul său este acela de a da dezlegări asupra unor probleme veritabile și dificile de drept.

În considerarea argumentelor expuse, Înalta Curte apreciază că mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă nu poate fi uzitat atât timp cât legiuitorul a limitat, prin condițiile restrictive de admisibilitate analizate, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prealabile numai în privința chestiunilor de drept noi, astfel încât sesizarea nu este admisibilă.

Pentru aceste considerente, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Tribunalul specializat Cluj în Dosarul nr. 18.785/211/2013 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 22 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare, în situația în care cererea de încuviințare a executării silite a unui contract de credit este formulată de asigurătorul subrogat în drepturile creditorului instituție bancară.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 14 aprilie 2014.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,

Mihaela Lorena Mitroi

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 806641